

MRS. DALLOWAY VIRGINIA WOOLF

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Versió	Michael De Cock, Anna Maria Ricart i Carme Portaceli
Direcció	Carme Portaceli
Escenografia	Anna Alcubierre
Vestuari	Antonio Belart
Il·luminació	David Picazo
So	Jordi Collet
Vídeo	Miquel Àngel Raió
Coreografia	Ferran Carvajal
Ajudanta de direcció	Eva Redondo
Repartiment	
Jimmy Castro Max	Gabriela Flores Angélica
Jordi Collet Doctor	Zaira Montes Doris
Inma Cuevas Sally	Blanca Portillo Clarissa Dalloway
Nelson Dante Peter	Raquel Varela Elisabeth
Equips tècnics i de gestió de la companyia	
Direcció tècnica i il·luminació	Maribel Carballo
Audiovisuals	Quique Blay
Sastreria i attrezzo	Chus Martínez
Maquinària	José Miguel Jiménez Miguel Velasco
Producció executiva	Chusa Martín
Producció	Teatro Español i KVS Brussel·les
Producció de la gira	Avance Producciones Teatrales SL i Entrecajas Producciones Teatrales SL
Equips tècnics i de gestió del Teatre Nacional de Catalunya	

12/12/19 –04/01/20	+14	Sala Gran Teatre
Durada	1 h i 30 min sense entreacte	
Espectacle en castellà		
#mrsdallowayTNC		
Col·loqui al TNC <i>amb Laura Freixas</i>	13/12/19 després de la funció	
Cicle <i>Per amor a les Arts</i>	<i>Mrs. Dalloway</i> (1997, Marleen Gorris) 17/12/19, 17 h Fil·moteca de Catalunya	
NOU! Jo també vaig al TNC!	Taller <i>Virginia LLOP i les flors</i> 22 i 29/11/19 Taller per a infants mentre els pares i mares assisteixen a la representació	
Club de lectura <i>Llegir el teatre</i>	TNC i Biblioteques públiques de Catalunya	
Publicacions Arola Editors i TNC	<i>Freshwater, l'obra teatral de Virginia Woolf</i> (En venda a les taquilles del TNC i a www.tnc.cat) Llibre a 3 € (En venda al vestíbul mentre l'espectacle estigui en cartell)	

Escaneja el codi QR
o ves a www.tnc.cat i
hi trobaràs materials
complementaris i altres
enllaços d'interès.

Virginia Woolf fa un recorregut de 24 hores per la vida de Clarissa Dalloway, des que es lleva de bon matí i comença a preparar una festa per al seu marit, fins a l'inici de la festa al vespre. Un recorregut marcat per les hores que toca la campana del rellotge del Big Ben, pel temps que va passant i que porta Clarissa a anar endavant i endarrere en el temps de la seva vida. El flux de la consciència, la consciència sobre la vida, les decisions, arriba en el mateix instant en què obre la finestra d'aquell meravellós dia de primavera en el que prepara la gran festa.

Per donar profunditat al personatge, Virginia recorre a la construcció d'unes memòries, utilitzades avui dia en algunes sèries i guions. Tot s'esdevé en un sol dia, i es té la sensació que s'està vivint la trama en temps real.

Alguns dels personatges que van formar part de la seva vida li tornaran a la memòria i, després, a casa seva per a la festa. Virginia entra i surt de la seva ment per portar-nos a la construcció d'una societat que, com la nostra, és un temps d'entreguerres. Una societat que desperta a un món nou que, alhora, està sent destruït.

Clarissa és una dona aparentment superficial i dependent, immersa en una vida insubstancial a la qual ha sobreviscut a força de no mirar enrere. Una dona, com tantes d'altres, abocada a fer feliços els altres, que ha pres decisions a la vida sense tenir en compte allò que realment desitjava, per complir amb els requisits d'una dona meravellosa admirada per tothom. A través d'ella, l'autora remarca el rol de les dones i ens parla de la repressió sexual i econòmica.

Woolf parla de feminisme, de mercantilisme, de bisexualitat, de medicina, etc. I del buit existencial que és, probablement, allò que més connecta aquesta novel·la amb la nostra actualitat.

També ens ofereix la seva visió del suïcidi, que, contràriament a la imatge que ens arriba habitualment de Virginia Woolf, deixa de ser vist com una tragèdia per convertir-se en una condició necessària perquè els altres valorin la vida. Ho fa mitjançant la persona que se suïcida. «La vida en si mateixa cap en un instant pel qual és possible fins i tot morir.»

La vida d'Angèlica es redueix a la ingesta de les pastilles que li ha receptat el metge per apaivagar la veu que la pertorba cada dia, no la deixen escriure perquè no es trobi amb els seus fantasmes. Tolera aquesta rutina horrible només per satisfer el seu marit. La humanitat l'ha condemnat a la bogeria perquè no s'ha adaptat a l'esquema d'ésser humà que la societat ha construït i que els metges custodien. Amb la mort, aconseguirà alliberar-se a si mateixa i les persones que se li aferren. «És possible morir, això és el que fem, això és el que fa la gent. Mantenir-se vius l'un per l'altre.»

Carme Portaceli
Directora

Virginia Woolf, *Mrs. Dalloway*, inici de la novel·la. Alianza Editorial, 2018.
[Traducció de José Luis López Muñoz]

La señora Dalloway dijo que las flores las compraría ella.

Porque Lucy tenía ya trabajo suficiente. Había que desmontar las puertas, venían los operarios de Rumpelmeyer y, además, pensó Clarissa Dalloway, la mañana tenía la misma transparencia que si estuviera destinada a unos niños en la playa.

¡Qué emoción! ¡Qué zambullida! Porque no otra era la sensación que tenía siempre en Bourton, cuando, con un leve chirrido de los goznes —que todavía era capaz de oír—, abría de par en par las puertas con cristaleras que daban al jardín y se sumergía en el aire del campo. El aire, muy temprano por la mañana, era transparente y tranquilo, más en calma que éste, desde luego; como el restallido de una ola, como el beso de una ola; frío y cortante y sin embargo (para una muchachita de dieciocho años como era ella entonces) solemne; haciéndole sentir, allí, nada más salir al exterior, que estaba a punto de suceder algo terrible; al contemplar las flores, los árboles, con el humo retorciéndose a su alrededor mientras ascendía, y los grajos, que remontaban el vuelo y volvían a bajar; mirándolo todo sin moverse, hasta que Peter Walsh dijo: «¿Meditando entre las hortalizas?». ¿Había sido eso o, más bien, «prefiero las personas a las coliflores»? Tuvo que decirlo una mañana a la hora del desayuno, cuando ella salió a la terraza. Peter Walsh iba a regresar de la India cualquier día, junio o julio, ya no se acordaba del mes, porque sus cartas eran terriblemente aburridas; se recordaban las cosas que decía; sus ojos, su navaja, su sonrisa, su malhumor y, cuando millones de cosas habían desaparecido por completo —¡qué extraño resultaba!—, algunas de sus frases, como aquélla sobre las coles.

Virginia Woolf, *Tres guinees*, Angle Editorial, 2011.

[Traducció de Marta Pessarrodona]

Així, Sir, mentre que el respectem com a persona en particular i ho palesem donant-li una guinea per gastar-la com vostè vulgui, creiem que el podem ajudar de la manera més efectiva negant-nos a entrar en la seva societat; treballant per a les nostres finalitats comunes —justícia i igualtat i llibertat per a tots els homes i dones— fora de la seva societat, no a dins.

Això, però, em dirà, si és que significa alguna cosa, pot significar tan sols que vostès, le's filles dels homes amb estudis, que ens han promès realment el seu ajut, es neguen a formar part de la nostra societat per tal de crear-ne una de pròpia. I quina mena de societat es proposen fundar fora de la nostra, en cooperació amb ella, però, per tal que totes dues societats puguin treballar plegades en les nostres finalitats comunes? Aquesta és una pregunta que vostè té tot el dret a fer-nos i que nosaltres hem d'intentar respondre, per tal de justificar el nostre refús a signar el formulari que vostè ens va enviar. Dibuixem ràpidament en esbós la mena de societat que les filles dels homes amb estudis poden trobar i adherir-s'hi fora de la seva societat, encara que amb cooperació amb les seves finalitats. En primer lloc, aquesta nova societat, el tranquil·litzarà saber-ho, no tindrà cap tresorera honorària, perquè no li caldran fons. No tindrà cap oficina, cap comitè, cap secretària; no convocarà reunions; no organitzarà congressos. Si és que ha de tenir nom, se'n podria dir la Societat de les *Outsiders*. No és pas un nom massa ressonant, té l'avantatge, però, que ordena les dades: les dades de la història, de la llei, de la biografia, fins i tot, possiblement, les dades encara ocultes de la nostra psicologia encara desconeguda. Estaria integrada per les filles dels homes amb estudis que treballarien dins de la seva pròpia classe —com, certament, poden treballar en una altra?— i amb els seus propis mètodes a favor de la llibertat, la igualtat i la pau. El seu primer deure, al qual es comprometrien no amb un jurament, perquè els juraments i cerimònies no tenen lloc en una societat que ha de ser anònima i elàstica, abans que res seria no lluitar amb armes. Això els seria fàcil de seguir, perquè en realitat, com ens informen els diaris, «la Junta Militar no té cap intenció d'obrir el reclutament d'unitats de dones.» La nació ho assegura. Seguidament, es negarien en cas de guerra a treballar en fàbriques de municions o a prendre cura dels ferits. Des de la darrera guerra, aquestes dues activitats van recaure bàsicament en les filles dels obrers, la pressió sobre elles també seria lleugera, encara que probablement desagradable. Per altra banda, el deure següent al qual s'engatjarien és un de considerable dificultat i exigeix no sols coratge i iniciativa, ans també l'especial coneixement que té la filla de l'home amb estudis. És, ras i curt, no incitar els seus germans a la lluita o dissuadir-los-en, ans mantenir una actitud de completa indiferència. L'actitud, però, expressada pel mot «indiferència» és tan complexa i d'una importància tal que li cal una definició suplementària. La indiferència ha de tenir un ferm equilibri amb la realitat. Com que és una realitat que ella no pot comprendre quin instint l'empeny, quina glòria, quin interès, quina satisfacció viril lluitar li procura —«sense guerra no hi hauria sortida per a les qualitats virils que

la lluita desenvolupa» — com que lluitar, per tant, és una característica de sexe que ella no pot compartir, per tant és un instint que ella no pot jutjar. La *outsider* tanmateix, l'ha de deixar a ell lliure per tractar amb el seu instint, perquè cal respectar la llibertat d'opinió, en especial quan es basa en un instint que li és tan foraster a ella gràcies a segles de tradició i educació. És una distinció fonamental i instintiva sobre la qual es basarà la indiferència. La *outsider* però, farà que sigui el seu deure basar no merament la seva indiferència en l'instint, ans en la raó. Quan ell diu, com demostra la història que ell ha dit, i pot tornar a dir, «lluito per protegir la nostra pàtria» i així cerca aixecar l'emoció patriòtica, ella es preguntarà: «Què significa la 'nostra pàtria' per a una *outsider*» Per decidir-ho, analitzarà el sentit de patriotisme en el seu propi cas. S'autoinformarà de la posició del seu sexe i classe en el present: quant d'«Anglaterra» de fet li pertany a ella. De les mateixes fonts s'autoinformarà de la protecció legal que les lleis li han donat en el passat i que ara li donen. I si ell afegeix que lluita per protegir el seu cos, el d'ella, ella reflexionarà sobre el grau de protecció física del qual gaudeix ara, quan els mots «Precaució contra Atacs Aeris» s'escriuen sobre parets en blanc. I si ell diu que la lluita és per protegir Anglaterra del domini estranger, ella reflexionarà que per a ella no són «estrangers», perquè per llei ella passa a ser una estrangera si es casa amb un estranger. I farà el que pugui per fer de tot això una realitat, no pas a través d'una fraternitat forçada, ans per solidaritat humana. Totes aquestes dades la convenceran racionalment (per resumir-ho) que el seu sexe i classe tenen poc a agrair a Anglaterra en el passat; no tenen pas massa a agrair a Anglaterra en el present, mentre que la seguretat de la seva persona en el futur és altament dubtosa.

Aquesta temporada, el Teatre Nacional de Catalunya ha programat les adaptacions escèniques de tres de les grans novel·les de la literatura catalana i universal, totes elles amb veu de dona: *La mort i la primavera* de Mercè Rodoreda, *Mrs. Dalloway* de Virginia Woolf i *Solitud* de Víctor Català. Es tracta de tres novel·les fonamentals per entendre l'evolució de la narrativa al segle XX després de l'esfondrament de les certeses que havien estructurat la realitat occidental fins a la Revolució industrial, i per això són nombrosos els fils invisibles que les lliguen entre elles.

Aquestes tres propostes dialoguen amb l'epicentre que el TNC dedica aquesta temporada 2019/2020 a les dramaturgies pioneres de la nostra escena.

A les històries del teatre català d'abans de la Guerra Civil, no hi figuren gaires noms d'escriptores. Bona part de les dramaturgies més brillants van tenir carreres d'una notable brevetat, sovint per causes biogràfiques que les van allunyar dels escenaris. En força casos, a més, van decidir signar amb pseudònims masculins per esquivar els imperatius morals de la seva època. L'epicentre vol ajudar a rescatar d'un oblit particularment injust algunes d'aquestes veus femenines, fonamentals per comprendre millor la nostra herència dramàtica, com Víctor Català, Carme Montoriol o Rosa Maria Arquimbau. Unes escriptores que, en la majoria de casos, van treballar des de la pluridisciplinarietat artística: van escriure tant novel·la com teatre, assaig com poesia, i sovint van conrear també les arts plàstiques i musicals.

Amb motiu de l'estrena de *Mrs. Dalloway*, el Teatre Nacional publica per primera vegada en català l'única obra teatral escrita per Virginia Woolf.

Mentre escrivia *Mrs. Dalloway*, Virginia Woolf va començar a escriure un text teatral que finalment estrenaria en una festa privada del Grup de Bloomsbury l'any 1935. Es tracta de *Freshwater*, un text que anticipa les avantguardes dramàtiques de la segona meitat del segle XX, i que durant dècades va ser injustament oblidat —i actualment encara és un dels grans desconeguts entre les persones amants de l'obra de Woolf.

- *Freshwater*, de Virginia Woolf

- Miscel·lània d'autores amb peces de:

Dolors Monserdà, Víctor Català, Felip de Palma (Palmira Ventós), Carme Karr, Maria Domènech, Lluïsa Denis, Carme Montoriol, Cecília A. Màntua, Maria Lluïsa Algarra, Llucietà Canyà, Maria Carratalà i Rosa Maria Arquimbau.

- Volum de Teatre complet de Carme Montoriol

- Volum de Teatre complet de Rosa M. Arquimbau

